

Tidenden. For Resten oplæste jeg vedkommende Erklæring i Landstinget, saa det ærede Medlem har, hvis han læser Landstingstidenden, hvad jeg ikke ved, haft Adgang til at se den.

Lægen har Stabssergentens Indberetning hos sig og afgiver, idet han indsender den til Krigsministeriet, sin Erklæring, og der havde været rig Lejlighed for Lægen til at undersøge, om der var en Fejl i Indberetningen; men Lægen lader Erklæringen gaa ind til Krigsministeriet uden at gøre Indsigelse imod et eneste Punkt af, hvad Stabssergenten har sagt. Det er først, da Sagen er kommet op og har været forhandlet her, at Lægen lader sig interviewe og siger, at han tror, der er en Misforstaaelse med Hensyn til den Samtale, der har været ført mellem to af de Soldater, der mødte den Dag. Denne Hemmelighed har han gaaet med i flere Dage, han siger, at han har længe tænkt paa, at der var en Uoverensstemmelse. Hvorfor i Alverden gaar han saa ikke op i Krigsministeriet? Han har sagt, at han havde telefoneret til mig; men jeg kan dog ikke sidde ved Telefonen hver Dag og passe paa, om nogen telefonerer til mig. Der er flere Veje, ad hvilke man kan sende Meddelelser til Ministeren. Den simpleste er at skrive; men han kunde ogsaa have henvendt sig personlig enten i Departementet eller hos Direktøren. Der kunde han have faaet Lejlighed til at drøfte denne Sag.

Det ærede Medlem Hr. Lundberg vilde rette nye Spørgsmaal til mig angaaende den Dom, der er fældet over 5 Dragoner i Randers. Det ærede Medlem siger, at han har sine Papirer i Orden. Det er godt at have det, det har jeg nemlig ogsaa. Jeg meddelte et Svar paa hans Skrivelse til mig og sagde, at for at jeg kunde tage Stilling til Benaadningsspørgsmaalet, maatte der indgives et Andragende om Benaadning, og det Andragende havde jeg ikke modtaget. Det havde jeg ikke, og jeg skal sige hvorfor. Fordi vedkommende — jeg antager, det er Sagfører Christoffersen — der er optraadt paa de dømtes Vegne, i Stedet for at sende denne Ansøgning om Benaadning ad Kommandovejen, som den skal sendes, sendte den direkte til Krigsministeriet. Det Kontor, der har aabnet Brevet og set Benaadningsansøgningen, har straks sendt Sagen ud til Erklæring hos de vedkommende — saadan gaar jo en Sag, før den kommer til Ministeren —, og endnu er Erklæringerne fra disse ikke færdige. Sagen foreligger nu til Generalauditorens Erklæring. Jeg har ikke set Erklæringen fra Generalauditoren, men han har lovet mig, at den skulde komme

en af de første Dage, og saa vil det Spørgsmaal blive taget under Overvejelse. I Øjeblikket foreligger Sagen ikke for mig tilstrækkelig oplyst, jeg maa se, hvilke Erklæringer der er fremsat af de i den Sag interesserede. I al Almindelighed skal jeg gøre opmærksom paa, at vi har som bekendt ikke mere militære Retter, dem har vi med stort Flertal vedtaget at afskaffe; de vedkommende Soldater i Randers er dømt ved en borgerlig Domstol under Medvirken af Nævninger, der har erklæret de anklagede skyldige. Men før jeg ser dens Motivering og de Erklæringer, der er afgivne om Sagens Realitet, kan jeg ikke her udtale mig om den.

L. Rasmussen: Da den Sag, som nu er til Behandling, første Gang behandlede her i Tinget, henstillede jeg til den højtærede Forsvarsminister, om der ikke maatte blive foranstaltet en ny Undersøgelse, fordi jeg fandt, at det Materiale, hvorpaa Undersøgelsen var bygget, var mangelfuldt, og fandt, at det vilde være rimeligt, at man blev bekendt med de Breve, den paagældende havde skrevet hjem til sin Familie, og fik at vide, hvorledes de menige, hans Kammerater, saa paa Sagen. Den højtærede Minister erklærede, at dette var ganske overflødig, det var omhyggelige Undersøgelser, der var foretagne, og disse Undersøgelser var af en saadan Art, at man trods gentagne Henvendelser ikke fandt, der var Grund til at foretage mere i den Sag, man behøvede ikke at se Brevene til Hjemmet, man behøvede ikke at tale med de menige. Derefter kom Ministeren med en skarp Udtalelse om, at denne Sag var rejst for at vække Had imod Militærvæsenet; det var den sædvanlige overfladiske Maade, hvorpaa den socialdemokratiske Presse behandlede den Slags Sager. Jeg ved ikke, om dette Svar var overlegent eller ikke — det kan man vurdere, som man vil —, men saadan var Ministerens Svar. Og da jeg gjorde opmærksom paa, hvor vanskeligt den socialdemokratiske Presse havde ved, naar den skulde undersøge Sager indenfor Militærvæsenet, at faa rigtige Oplysninger, saa for det ærede Medlem Hr. J. A. Hansen straks frem og sagde, at det kunde man meget godt faa, naar man vilde, men man brød sig ikke om at faa de rigtige Oplysninger, derfor kom de fejlagtige. Der var et Sømmespil mellem Ministeren og Venstres Ordfører: man kunde sagtens faa de rigtige Oplysninger, naar man bare vilde. Jeg vil her minde om, at Venstre, som nu er i den Grad omhyggeligt for, at Pressen —